

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-187)

Jan (2)/ 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	9
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 7)

शक्रः

11. व्याहृतमिव पश्यामि चिच्छक्तेः क्लेश सङ्गिताम्
मुह्यतीव मनो मेऽद्य तं मोहं छिन्धि पद्मजे

இந்தரன் கூறுவது -

11. வ்யாஹுதமிவ பச்யாமி சிச்சக்தே: க்லேச ஸங்கிதாம்

முஹ்யதீவ மநோ மேத்ய தம் மோஹம் சிந்தி பத்மஜே

பொருள் - இந்தரன் மஹாலக்ஷ்மியிடம், “தாமரையில் வீற்றுள்ளவளே! போக்தாக்களுடைய சக்தியாக உள்ளவளுடன் துன்பங்களின் ஸம்பந்தம் என்று நீ கூறும் கருத்துக்கள் என்னைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்துகின்றன. எனது மனம் குழம்பி நிற்கிறது. இந்தக் குழப்பத்தை நீக்குவாயாக”, என்றான்.

श्रीः

12. स्वतन्त्रा सर्वसिद्धिनां हेतुश्चात्र महाद्भुता
चक्तिर्नारायणस्याहं नित्या देवी सदोदिता

மஹாலக்ஷ்மி கூறுவது -

12. ஸ்வதந்த்ரா ஸர்வஸித்தீநாம் ஹேதுச்சாத்திர மஹாத்தூதா

சக்திர் நாராயணஸ்யாஹம் நித்யா தேவீ ஸதோதிதா

பொருள் - மஹாலக்ஷ்மி விடை அளிக்கத் தொடங்குகிறாள் - நாராயணனின் சக்தியாகவே உள்ள நான் சுதந்திரமானவள், அனைத்து வலிமைகளையும்

கொண்டவள், அனைத்திற்கும் காரணமானவள், எப்போதும் உள்ளவள், எப்போதும் படைத்தபடி உள்ளவள் ஆவேன்.

13. तस्या मे पञ्च कर्माणि नित्यानि त्रिदशेश्वर
तिरोभावस्तथा सृष्टिः स्तितिः संहतिरेव

14. अनुग्रह इति प्रोक्तं मदीयं कर्मपञ्चकम्
एतेषां क्रमशो व्याख्यां कर्मणां शक्र मे शृणु

13. தஸ்யா மே பஞ்ச கர்மாணி நித்யாநி த்ரிதசேச்வர
திரோபாவஸ்ததா ஸ்ருஷ்டி: ஸ்திதி: ஸம்ஹ்ருதிரேவ

14. அநுக்ரஹ இதி ப்ரோக்தம் மதீயம் கர்மபஞ்சகம்
ஏதேஷாம் க்ரமசோ வ்யாக்யாம் கர்மணாம் சக்ர மே ச்ருணு

பொருள் – தேவர்களின் தலைவனே! இந்த்ரா! நான் ஐந்துவிதமான செயல்களை எப்போதும் செய்தபடி உள்ளேன். அவையாவன – திரோபாவம், ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் மற்றும் அநுக்ரஹம் – என்பவையாகும். இவற்றைக் குறித்து நான் இப்போது வரிசையாக விவரிக்கக் கேட்பாயாக.

15. तत्र नाम तिरोभावोऽन्यद्भावः परिकीर्त्यते
स्वच्छापि सा मदीया हि चिच्छक्तिर्भोक्तु संज्ञिता

16. मदीयया यया शक्त्या वर्तते प्रकृतेर्वशे
तिरोभावापिधाना मे साविद्याशक्तिरुच्यते

15. தத்ர நாம திரோபாவோ அந்யத்பாவ: பரிகீர்த்யதே
ஸ்வச்சாபி ஸா மதீயா ஹி சிச்சக்திர் போக்த்ரு ஸம்ஜ்ஞிதா

16. மதீயயா யயா சக்த்யா வர்ததே ப்ரக்ருதேர்வசே
திரோபாவாபிதாநா மே ஸாவித்யாசக்திருச்யதே

பொருள் – (திரோபாவம் என்றால் மறைக்கப்படுதல் ஆகும். அதாவது அவித்யையின் விளைவால், ஆத்மாவின் உண்மையான ஞானம் உள்ளிட்ட ஸ்வரூபங்கள் மறைக்கப்படுதல் ஆகும்) இந்த ஐந்தில், திரோபாவம் என்பது மற்றவற்றிலிருந்து சற்றே மாறுபட்டதாகும். இந்தச் சக்தியின் மூலமாக, சிச்சக்தியின் அம்சமான ஜீவாத்மா, தூய்மையாக உள்ளபோதிலும், ப்ரக்ருதியால்

பீடிக்கப்படுகிறான். இந்த திரோபாவம் என்பது அவித்யா சக்தி என்றும் கூறப்படும்.

17. मदीयम् भेदितं रूपं सत्यसङ्गल्पया मया
योऽवरोहो मदीयदत्ते वर्णितः प्रथमः पुरा

17. மதீயம் பேதிதம் ரூபம் ஸத்யஸங்கல்பயா மயா
யோ அவரோஹோ மதீயஸ்தே வர்ணித: ப்ரதம: புரா

பொருள் – என்னுடைய ஸத்யஸங்கல்பம் காரணமாகவே நான் இவ்விதம் என்னைப் பலவிதமான ரூபங்களில் வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறேன். இவற்றைக் குறித்து உனக்கு நான் முன்பே இறங்குவரிசையில் விவரித்தேன்.

18. चिच्छक्तिर्जीव इत्येवं विबुधै परिकीर्त्यते
मस्त्वाच्छन्द्यवशादेव तस्य भेदः प्रकीर्तितः

18. சிச்சக்திர்ஜீவ இத்யேவம் விபுதை பரிகீர்த்யதே
மஸ்த்வாச்சந்த்யவசாதேவ தஸ்ய பேத: ப்ரகீர்தித:

பொருள் – என்னுடைய இந்த சிச்சக்தி (போக்த்ரு ரூபம்) என்பதை, நன்றாகப் படித்தவர்கள் “ஜீவன்” என்பர். இந்த ஜீவன் என்பது என்னுடைய இச்சையின் காரணமாகவே பலவாக உள்ளது.

19. मदीयं चैत्यरूपं यत् सत्यसङ्गल्पया कृतम्
मया तदेकीकरणं चिच्छक्तेः क्रियते हि यत्

20. अविद्या सा परा शक्तिस्तिरोभाव इति स्मृतः
पञ्च पर्वाणि तस्यास्तु सन्ति तानि निबोध मे

19. மதீயம் சைத்யரூபம் யத் ஸத்யஸங்கல்பயா க்ருதம்
மயா ததேகீகரணம் சிச்சக்தே: க்ரியதே ஹி யத்

20. அவித்யா ஸா பரா சக்திஸ்திரோபாவ இதி ஸ்ம்ருத:
பஞ்ச பர்வாணி தஸ்யாஸ்து ஸந்தி தாநி நிபோத மே

பொருள் - என்னுடைய ஸந்த்யஸங்கல்பத்தின் விளைவாக, சித்சக்தியைக் கொண்டு, என்னுடைய வேறுபாடுகளை நான் வெளிப்படுத்துகிறேன். இவற்றில் திரோபாவம் என்பது ஐந்துவிதமாக உள்ளது. இவற்றை இப்போது நான் விவரிக்கிறேன்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 187)

இப்படியாக அனைத்திற்கும் காரணமாக ப்ரஹ்மமே உள்ளது என்பதைப் பல இடங்களிலும் (அல்லது அனைத்து இடங்களிலும்) அறிய இயல்கிறது. ஆகவே ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து தோன்றி, அதிலேயே வாழ்ந்து, அதிலேயே லயிப்பதன் மூலமாக ப்ரஹ்மத்தையே தனது ஆத்மாவாகக் கொண்டிருத்தல் என்பதால் உலகை ப்ரஹ்மத்துடன் இணைத்துப் பார்க்க இயல்கிறது. இதன் காரணமாகவே ச்ருதிகள் - மனம் சாந்தியை அடைந்த பின்னர், அனைத்தின் ப்ரகாரமாக உள்ளதும், அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டதும், அனைத்தின் ஆத்மாவாக உள்ளதும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கக் கடவன் - என்றன. மேலும் அனைத்திற்கும் காரணமாகவும், அனைத்து கார்யமாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம சரீரங்களாக அனைத்து சேதன அசேதனங்களும் உள்ளதால், அந்த ப்ரஹ்மமே அனைத்தின் ஆத்மாவாக உள்ளது என்று கூறுவதில் எந்தவிதமான தடையும் இல்லை. இவ்விதம் அனைத்தின் ப்ரகாரமாக உள்ளது, அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளது, அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டது என்பது போன்ற தன்மைகள் காரணமாக ப்ரஹ்மமானது உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளது, அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளது என்பது போன்ற தன்மைகளுக்கு எந்தவிதமான விரோதங்களும் ஏற்படாது. மாறாக இவ்விதமாக உள்ள இரண்டுவிதமான தன்மைகள் மூலமாக ப்ரஹ்மத்தின் எல்லையற்ற எஜமானத்தன்மையே உணர்த்தப்படுகிறது.

ஆக இங்கு உணர்த்தப்பட்டது என்னவென்றால் - அனைத்தையும் ஜீவாத்மாவடனேயே ஸம்பந்தப்படுத்த வேண்டும் என்று பூர்வபக்ஷி உரைத்தது சரியல்ல; காரணம் ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் உள்ள ஜீவன்கள் வெவ்வேறு என்பதால்

ஆகும். முக்தி பெற்ற ஜீவாத்மா என்றாலும் அனைத்தின் தோற்றம், இருப்பு, ஸம்ஹாரம் ஆகியவற்றுக்கு அந்த ஜீவாத்மா காரணமாக இருத்தல் என்பது பொருந்தாது; இதனை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-4-17) – ஜகத் வ்யாபார வர்ஜனம் - ஸ்ருஷ்டி முதலான கர்மங்கள் நீங்கலாக – என்று கூற உள்ளது. மேலும் ஸ்ருஷ்டி, இருப்பு, லயித்தல் ஆகிய மூன்றும் கர்மம் காரணமாகவே ஏற்படுவதால் அவை ஜீவாத்மாவால் நடைபெறுகின்றன, ஆகவே அவற்றின் காரணம் ஜீவாத்மாவே ஆவான் என்பதும் சரியல்ல; காரணம் ஜீவாத்மாக்களுடைய கர்மங்கள் காரணமாக இவை நடைபெற்றாலும், இவற்றின் எஜமானனாக ஈச்வரனே உள்ளான். நன்கு அறிந்தவர்களும், மேதைகளும் இந்தச் சூத்திரத்தின் பொருள் இதுவே என்று கூறுவதாக வருத்திகாரர் உரைக்கிறார் (வருத்திகாரர் = போதாயனர்). ஆகவே இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே ஆகிறது; அனைத்தின் ஆத்மாவாக உள்ள ப்ரஹ்மமே அனைத்துமாக உள்ளது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 187)

“நார” என்னும் சொல் ஸர்வேச்வரனைக் கூறுதலும், அதன் மூலமாக
“நாராயண” என்னும் சொல்லுக்குக் கிட்டும் அர்த்தமும்

மூலம் - ஸர்வ வ்யாபகத்வாதி விசிஷ்டனாய் இருக்கச்செய்தே தக்கத
தோஷங்களையும் தத்ப்ரயுக்த தோஷங்களையும் கழிக்கிற ஹயரஹிதன் என்கிற
வ்யுத்தபத்தியாதலும், “நா நயே” இத்யாதிகளாலும், “ஐஹநூர் நாராயணோ நர:”
என்று நாமதேயமாகச் சொல்லுகையாலும் “ஆபோ நாராயணோத்பூதா: தா
ஏவாஸ்யாயநம் புந:” என்கிற வ்யாஸ ஸ்ம்ருதி வாக்யத்தாலே “ஆபௌ வை
நரஸூநவ:” இத்யாதிகளில் நர சப்தமும் நாராயணனையே
சொல்லுகிறதென்னுமிடம் ஸுவ்யக்தமாகையாலும் நரனென்று நித்யனாய்
ஸர்வநேதாவான ஸர்வேச்வரனுக்குத் திருநாமமாகையாலே

நர ஸம்பந்திநோ நாரா நர: ஸ புருஷோத்தம:
நயநத்யகில விஞ்ஜானம் நாசயத்யகிலம் தம:
ந ரிஷ்யதி ச ஸர்வத்ர நரஸ்தஸ்மாத் ஸநாதந:
நர ஸம்பந்திந: ஸர்வே சேதநாசேதநாத்மகா:
ஈசிதவ்யதயா நாரா தார்ய போஷ்யதயா ததா
நியாம்யத்வேந ஸ்ருஜ்யத்வ ப்ரவேச பரணைஸ்ததா
அயதே நிகிலாந் நாராந் வ்யாப்த்நோதி க்ரியயா தயா
நாராச்சாப்யயநம் தஸ்ய தைஸ்தப்தாவ நிருபணாத்
நாராணாமயநம் வாஸஸ்தே ச தஸ்யாயநம் ஸதா
மரமா ச கதிஸ்தேஷாம் நாராணாமாத்மநாம் ஸதா

என்று அஹிர்யுத்தநயாதிகள் நிர்வசநம் பண்ணினபடியே, “நர ஸம்பந்தி நாரம்” என்கிற வ்யுத்தபத்தியாலே ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களும் நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷண தர்மங்களும் வ்யாபாரங்களும் விக்ரஹ விசேஷங்களும் மற்றும்முள்ள த்ரிவித சேதநாசேதநங்களுமெல்லாம் நார சப்தார்த்தமானபோது ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸர்வத்துக்கும் ஆச்ரயத்வாதி ரூபேண நிற்கும் ப்ரகாரம் விவக்ஷிதமாகையாலே ஸ்வாநிஷ்டத்வாதிகளைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் – “நர” என்னும் பதம் “நாராயண” என்னும் பொருளையும் தருவதாகும் என்பதற்கான காரணங்கள்:

- அனைத்து சேதந அசேதநங்களிலும் வ்யாபித்து நின்றாலும், அவைகளால் தனக்கு உண்டாகவல்ல தோஷங்களும் துன்பங்களும் தன்னை அண்டாமல் இருப்பதால் “தாழ்ந்தவற்றை விலக்குபவன்” என்னும்படியாக உள்ளவன்
- “ந்ரு” என்னும் தாது “வழி நடத்துதல்” என்னும் பொருளைத் தருகிறது; ஆகவே “வழி நடத்துபவன்” என்னும் காரணத்தால் “நர” ஆகிறது.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் - ஜஹ்நுர் நாராயணோ நர: - ஜஹ்நு = அடியார்கள் அல்லதார்க்குத் தனது மேன்மையை மறைப்பவன், நர: = சேதந அசேதநங்கள் அழியாமல் இருக்கப் பெற்றவன்.
- வ்யாஸ ஸ்ம்ருதி (2-16) - ஆபோ நாராயணோத்பூதா: தா ஏவாஸ்யாயநம் புந: - ஜலம் நாராயணனிடமிருந்து உண்டானது, அதுவே அவனுக்கு இருப்பிடம் ஆகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆபெள வை நரஸூநவ: - ஜலங்கள் அனைத்து நர என்னும் நாராயணனின் மக்களே ஆகும் - என்பது காண்க.

ஆகவே “நர” என்பதால் எப்போதும் உள்ளவனும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனும் ஆகிய நாராயணனே கூறப்படுகிறான் என்றாகிறது. மேலும் அஹிர்புத்தந்ய ஸம்ஹிதையில் உள்ள வரிகளைக் கீழே காண்க (52: 50 – 54):

நர ஸம்பந்திநோ நாரா நர: ஸ புருஷோத்தம:
 நயநத்யகில விஞ்ஜானம் நாசயத்யகிலம் தம:
 ந ரிஷ்யதி ச ஸர்வத்ர நரஸ்தஸ்மாத் ஸநாதந:
 நர ஸம்பந்திந: ஸர்வே சேதநாசேதநாத்மகா:
 ஈசிதவ்யதயா நாரா தார்ய போஷ்யதயா ததா
 நியாம்யத்வேந ஸ்ருஜ்யத்வ ப்ரவேச பரணைஸ்ததா
 அயதே நிகிலாந் நாராந் வ்யாப்நோதி க்ரியயா தயா
 நாராச்சாப்யயநம் தஸ்ய தைஸ்தப்தாவ நிருபணாத்
 நாராணாமயநம் வாஸஸ்தே ச தஸ்யாயநம் ஸதா
 மரமா ச கதிஸ்தேஷாம் நாராணாமாத்மநாம் ஸதா

இதன் பொருள் – நரன் என்னும் புருஷோத்தமனைச் சார்ந்துள்ளவை நாரங்கள் ஆகும். அந்த நரன் தன்னுடைய அடியார்களுக்கு அனைத்து ஞானத்தையும் அளிப்பவன் ஆவான். அவர்களுடைய அறியாமையை முற்றிலுமாக அழிப்பவன் ஆவான். அவன் எங்கு இருந்தாலும், எந்தவிதமான வேறுபாட்டையும் அடைவதில்லை. அவன் எப்போதும் ஒரே போன்று உள்ளதால், நரன் எனப்படுகிறான். அவனை அண்டியுள்ள சேதநங்கள், அசேதநங்கள் ஆகிய அனைத்தும் அவனுக்கு அடிமைகளாகவும், அவனால் தாங்கப்பட்டவைகளாகவும், அவனால் காப்பாற்றப்படுபவையாயும், அவனால் கட்டுப்படுத்தப்படுபவையாயும், அவனால் படைக்கப்பட்டவையாயும், அவனால் உள்ளே புகுந்து தாங்கப்படுபவையாயும் உள்ளதால் அவை நரனுடையவை ஆகின்றன. அவனே அனைத்து நாரங்களையும், அவற்றுள் புகுந்து போஷித்தல் முதலான செயல்கள் மூலம் அவற்றைக் கட்டுப்படுத்துகிறான். நாரங்களே அவனை அறிவதற்கு சாதனங்களாகும்; காரணம், அவை மூலம் அவன் உள்ளதை அறிய இயல்கிறது. நாரங்கள் அவனுடைய இருப்பிடம், அவன் அவையுடைய இருப்பிடம். அவனே

நாரங்களாகிய ஆத்மாக்களுக்கு அடையவேண்டிய இலக்காகவும், அந்த இலக்கை அடைய உதவும் உபாயமாகவும் உள்ளான்.

இப்படியாக, அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை முதலானவற்றில் உறுதியாகக் கூறப்பட்டபடி, “நர ஸம்பந்தி நாரம் – நரனுடைய தொடர்புடையதால் நாரங்கள்” என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தை உணர்த்தும் பண்புகளும் (ஸத்யம், ஞானம், அநந்தம் உள்ளிட்டவை), அப்படிப்பட்ட பண்புகளை உணர்த்தவல்ல அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களாகிய காருண்யம் போன்றவையும், அவனுடைய செயல்களும், அவனுடைய திருமேனி ரூபங்களும், அவனுடைய மூன்றுவிதமான சேதந அசேதநங்களும் (பத்தர், முக்தர், நித்யர்) – இவை அனைத்தும் “நார” என்னும் பதம் மூலம் உணர்த்தப்படுகின்றன. ஆகவே இதன் மூலம் அவன் அல்லாத மற்ற அனைத்தையும் தாங்கி நிற்பது என்னும் தன்மை அவனுக்குள்ளது என்றாகிறது. ஆகவே அவன் தனக்குத்தானே ஆதாரமாக உள்ளான், தனக்குத்தானே எஜமானனாக உள்ளான் போன்ற தன்மைகள் தெளிவாகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 7)

வ்யாக்யானம் - (வேதஸாரோபநிஷதித்யாதி) “அஸாரமல்ப லாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே ரத்நாகர இவாம்ருதம்” என்று ஸாரதமமான சாஸ்த்ரத்தை பஜிப்பானென்கையாலே வசுஷ்யமாணத்தின் ஸாரதமத்வத்தை தர்சிப்பிக்கிறார்; (வேதஸாரோபநிஷத்) என்றது பூர்வபாகத்தில் ஸாரமான வேதாந்த மென்றபடி. அயதார்த்த ப்ரதிபாதகமாகையாலே அஸாரமான பாஹ்ய சாஸ்த்ரங்கள் போலன்றிக்கே யதா பூதவாதியா யிருந்ததேயாகிலும், ச்யேநவிதி முதலாக ஜ்யோதிஷ்டோமாதிக ளீறாக ஐஹிக பாரலௌகிக புருஷார்த்த ஸாதநங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வபாகம், சுஷுத்ர புருஷார்த்த தத் ஸாதந ப்ரதிபாதக மாகையாலும் சாஸ்த்ராஸ்திக்யம் ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் இவற்றைப் பிறப்பிக்கும் மாத்ரமாகையாலும் அல்ப ஸாரமாயிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே அநந்த ஸ்திர பல ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளையும் தத்ப்ராப்தி ஸாதநத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே உபநிஷத் பாகம் ஸாரமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (வேதஸாரோபநிஷதித்யாதி) - வைகுண்ட தீக்ஷிதீயம் - அஸாரமல்ப லாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே ரத்நாகர இவாம்ருதம் - சாரம் ஏதும் இல்லாதபடி வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உள்ளவற்றையும், அற்பமான பலன் அளிக்கவல்லதான வேதத்தின் முற்பாகத்தையும் (அல்லது கர்மகாண்டம்), வேதங்களின் சாரமாக உள்ள உபநிஷத்துக்களையும், உபநிஷத்துக்களின் சாரமாக உள்ள நாராயண அநுவாகத்தையும் கைவிட வேண்டும்; கடலில் மூழ்கி அமிர்தம் எடுப்பது போன்று நாராயண அநுவாகத்தின் சாரமாகிய விஷ்ணுகாயத்ரியை எடுத்தல் வேண்டும் -

என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சாரத்தில் மிகவும் நுண்ணிய பகுதியை எடுத்துப் புஜித்தல் வேண்டும் என்பதை அனுசரித்து, தான் இனி அருளிச்செய்ய உள்ள திருஅஷ்டாசஷரத்தின் சீர்மையை உரைக்கிறார். (வேதஸாரோபநிஷத்) - வேதத்தின் பூர்வபாகமாகிய வேதாந்தம். அவை உண்மை அல்லாதவற்றையும் உணர்த்துகின்றன. ஆக சாரம் ஏதும் இல்லாத மற்ற சாஸ்த்ரங்கள் போன்று அல்லாமல், உள்ளதை உள்ளபடிக் கூறுவதாக உள்ளபோதிலும், ச்யேநவிதி தொடங்கி ஜ்யோதிஷ்டோமம் முடிய இந்த உலகில் இன்பம் அடைவதற்கான மார்க்கங்கள், ஸ்வர்கம் போவதற்கான மார்க்கங்கள் மற்றும் இவற்றைப் பெறுவதற்கான வழிமுறைகள் குறித்து வேதங்களின் முற்பாகம் உரைக்கின்றன; ஆகவே தாழ்ந்த பலன்களைப் பெற்றுத் தரவல்ல வழிமுறைகளை உரைப்பதாலும், சாஸ்த்ரங்கள் மீது நம்பிக்கை ஏற்படுத்துதல் மற்றும் சரீரமும் ஆத்மாவும் வெவ்வேறு போன்றதான ஞானத்தை ஏற்படுத்துவதாலும், இந்தப் பூர்வபாகம் அல்பசாரம் என்றே கருதப்படும். இவ்விதம் அல்லாமல் எப்போதும் ஸ்திரமாக உள்ள மோக்ஷம், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் போன்றவற்றையும், இவற்றை அடைவதற்கான வழிமுறைகளையும் உணர்த்துவதால் உபநிஷத் பாகங்கள் வேதங்களுடைய சாரமாக உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - அது தன்னிலும் அவ்வுபநிஷத்துக்களிற் சொல்லுகிற பரம்ப்ரஹ்ம பரதத்வ பரஞ்ஜோதி: பரமாத்மாதி ஸாமாந்யவாசி சப்தங்களாலும், விசேஷவாசியான சம்பு சிவாதி சப்தங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறான் நாராயணனே யென்று பகவத் பரத்வத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கிற அந்நய பரமான நாராயணாநுவாகம் ஸாரதரமா யிருக்கும். அது தன்னிலுங் காட்டில் ஸர்வஸ்மாத்த்ரத்வத்துக்கு ப்ரதாந லிங்கமான அவனுடைய ஸர்வாந்தராத்த்வத்தை ப்ரகாசிப்பிப்பதாய், அவ்யாபகமான ஸகல பகவந் மந்த்ரங்களிலும் ச்ரேஷ்ட்டமாயிருக்கிற வ்யாபக மந்த்ர த்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற விஷ்ணு காயத்ரி ஸாரதமாம யிருக்கும்.

விளக்கம் - (ஸாரதரநுவாக) - அந்த உபநிஷத்துக்களில் கூறப்படும் பரம்ப்ரஹ்ம, பரதத்வம், பரஞ்ஜ்யோதி, பரமாத்மா முதலான பொதுவான சொற்களால் உணர்த்தப்படுவனும், சிறப்புச் சொற்களாகிய சம்பு, சிவன் போன்றவற்றாலும்

உறுதிபட உரைக்கப்படுபவன் நாராயணனே ஆவான் என்று ஸர்வேச்வரனுடைய முதன்மைத் தன்மையை உறுதிபடத் தெளிவாக உரைக்கும் காரணத்தால், அந்த உபநிஷத்துக்களில் நாராயண அனுவாகம் என்பது சாரத்திலும் நுண்ணிய சாரமாக இருப்பதாகும். (ஸாரதம காயத்ரி) - அத்தகைய நாராயண அனுவாகத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்தவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரத் தன்மைக்கு அடையாளமான அனைத்து உயிர்களுக்குள்ளும் நின்று அவற்றைத் தாங்கி இருத்தல் என்பதை உணர்த்துவதும், அவன் எங்கும் பரந்து நிற்பதை நேரடியாக உணர்த்தாமல் இருப்பதான ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த மற்ற அனைத்து மந்த்ரங்களைக் காட்டிலும் அவன் எங்கும் வ்யாபித்து நிற்பதைக் கூறுவதால் உயர்ந்ததாக உள்ளதும் ஆகிய விஷ்ணுகாயத்ரி மிகவும் நுட்பமான சாரமாகும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படியிருந்துள்ள காயத்ரியிலே வ்யாப்யாத்யாஹாராதி ஸாபேக்ஷமான வ்யாபகாந்த்ரங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாகையாலே, “நாராயணாய வித்மஹே” என்று ஆதாரம் தோற்ற ப்ரதமத்திலே ஓதப்படுகிற “ஓத்தின் பொருள் முடிவுமித்தனையே - மாதவன் பேர் சொல்லுவதே யோத்தின் சுருக்கு” என்கிறபடியே வேதாந்த தாத்பர்யமாய், “ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநிச, ஸர்வமஷ்டாசுஷராந்தஸ்ஸ்த்தம்” என்கிறபடியே ஸகல வேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தை,

விளக்கம் - (முதல் ஓதுகிற பொருள் முடிவான சுருக்கை) - இப்படியாக உள்ள விஷ்ணுகாயத்ரியில், எங்கும் வ்யாபித்து நிற்பதை உணர்த்தவல்லதான சொற்களில் இடம் பெறுவதான விஷ்ணு, வாஸுதேவன் என்பதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளதால், புருஷஸூக்தம் - நாராயணய வித்மஹே - நாராயணனை உபாஸிக்கிறோம் - என்னும்படி அதிகமான விருப்பு வெளிப்படும்படியும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (39) - ஓத்தின் பொருள் முடிவுமித்தனையே - மாதவன் பேர் சொல்லுவதே யோத்தின் சுருக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து வேதாந்தங்களின் ஆழ்பொருளாய் உள்ளதும், பாஞ்சராத்ரம் - ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநிச, ஸர்வமஷ்டாசுஷராந்தஸ்ஸ்த்தம் - ருக், யஜார், ஸாம, அதர்வண வேதங்களிலும் மற்ற இதிஹாஸங்களிலும் உள்ள அனைத்தும் அஷ்டாசுஷர மந்த்ரத்தின் உள்ளே பொதித்துள்ளன - என்பதற்கு ஏற்ப

அனைத்து வேதங்களுடைய சுருக்கமாக உள்ளதும் ஆகிய “ஓம் நமோ நாராயணாய” என்பதான திருமந்திரத்தை.

வ்யாக்யானம் - (தெய்வவண்டாயித்யாதி) வேதஸாரமாய், “தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்” என்னும்படி யிருக்கிறவித்தை வேதத்தில் நின்றும் அவன் க்ரஹிக்கிறபோது க்ரஹித்த ப்ரகாரத்தை த்ரிப்ரகாரமாக வர்ணித்தருளிச் செய்கிறார். அதாவது, “தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டா” கையாலே ஷட்பதமானது சாகா ஸஞ்சாரம் பண்ணி மதுவை யெடுக்குமா போலே ஸாரபூத ஸமஸ்தார்த்த போதகதயா ஸர்வ ரஸமான தேன் போலே இருக்கிற வித்தை வேதசாகைகளிலே தேனை க்ரஹிக்குமா போலே க்ரஹித்தபடியும், “அன்னமாயன்றங் கருமறை பயந்தான்” என்கிறபடியே ஹம்ஸ ரூபியானவ னாகையாலே அன்னமானது நீரிலே கலந்து கிடக்கிற பாலை விவேகித் தெடுக்குமாபோலே, “நானும் சொன்னேன் நமரு முரைமின்” என்னும்படி யிருக்கையாலே ஸர்வாதிகாரமான பால் போலேயிருக்கிறவித்தை, “ஓதம் போல் கிளர் வேதநீரிலே” பாலை க்ரஹிக்குமாபோலே க்ரஹித்தபடியும், “அமுதங் கொண்ட பெருமான்” என்கிறபடியே அஸுரபயபீதராய் அமரத்வ ஸாபேஷரான தேவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக க்ஷீராப்தியை மதித்து அம்ருதத்தை வாங்கினாப்போலே ஸம்ஸாரபீதராய் அம்ருதத்வ காமரானவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக விலக்ஷண போக்யமாய் விநாசஹரமு மாகையாலே அம்ருதம்போலே யிருக்கிறவித்தை “நால்வேதக் கடலிலே” அம்ருதத்தை க்ரஹிக்குமாபோலே க்ரஹித்தபடியும் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் – வேதங்களின் ஸாரமாகவும், பெரிய திருமொழி (6-10-6) - தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம் - என்னும்படியும் உள்ள இந்தத் திருமந்திரத்தை வேதங்களிலிருந்து அவன் எடுத்தான்; இப்படியாக அவன் இந்த ஸாரத்தை எடுத்த முறையை மூன்றுவிதமாக வர்ணித்து அருளிச்செய்கிறார். அவையாவன:

- திருவாய்மொழி (9-9-4) - தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டு – என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தெய்வவண்டு என்பதால், ஆறுகால்கள் கொண்ட

வண்டு ஒன்று பல இடங்களிலும் அலைந்து திரிந்து தேனை எடுப்பது போன்று, அந்தத் தேன் போன்றுள்ள இந்தத் திருமந்திரத்தை, வேதங்களாகிய சாகைகளில் இருந்து தேனை எடுப்பது போன்று எடுத்தான்; எடுத்த பின்னர் தனது கருணை காரணமாக விரிவாக உணர்த்தினான்.

- பெரிய திருமொழி (5-7-3) - அன்னமாயன்றங் கருமறை பயந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஹம்ஸ வடிவமாக அவதாரம் செய்தவன் என்பதால், அன்னம் ஒன்று நீரில் கலந்து நிற்கும் பாலைத் தனியே பிரித்து எடுக்கும் செயல் போன்று, பெரிய திருமொழி (6-10-6) - நானும் சொன்னேன் நமரு முரையின் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் ஏற்றபடியான பால் போன்றுள்ள இந்தத் திருமந்திரத்தை, திருவாய்மொழி (1-8-10) - ஓதம் போல் கிளர் வேதநீரனே - என்பதற்கு ஏற்ப பாலைப் பிரித்து எடுப்பது போன்று எடுத்தான்.
- பெரிய திருமொழி (6-10-3) - அமுதங் கொண்ட பெருமான் - என்பதற்கு ஏற்ப அசுரர்களைக் கண்டு அச்சம் கொண்டவர்களாக, இறவாமை விரும்பியவர்களாக உள்ள தேவர்களைப் பாதுகாப்பதற்காக திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்தம் எடுத்தது போன்று, ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு அச்சம் கொண்டு மோஷடித்தை அடைய விரும்புவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக மேன்மை உள்ளதாகவும், இன்பம் அளிப்பதாகவும், ஸம்ஸாரத்தை நீக்குவதால் அமிர்தம் போன்றதாகவும் இருக்கிற திருமந்திரத்தை, பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-3-11) - நால்வேதக் கடலமுதை - என்பதற்கு ஏற்ப அமிர்தத்தைத் திருப்பாற்கடலிலிருந்து எடுப்பது போன்று எடுத்தான்.

வ்யாக்யானம் - ஆக விப்படி வேதஸாரமான வித்தை ஸ்வயமேவ எடுத்து, “அமரர் பெரு விசும்பருளும் பேரருளாளன் - வதரியாச்சிராமத் துள்ளான்” என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யமாய் பரமாகாச சப்த வாச்யமான பரமபதத்தைக் கொடுப்பதான நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே, “நரநாரணனா யுலகத் தறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்” என்கிறபடியே ஸ்ரீபதரிகாசர்மத்திலே நரநாராயண

ரூபேண அவதரித்துத் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று ஸ்வரூப சாஸ்த்ரம் ஸங்குசிதமாகாமல் உபதேசாநுஷ்டாநங்களாலே விஸ்த்ருதமாம்படி பண்ணிற்று - (அறக்கற்கை யரிதென்றிறே) என்றத்தோடே அந்வயிக்கிறது.

விளக்கம் - இப்படியாக அனைத்து வேதங்களுடைய சாரமாக உள்ள இந்தத் திருமந்த்ரத்தைத் தானாகவே எடுத்து, பெரிய திருமொழி (1-4-4) - அமரர் பெரு விசும்பருளும் பேரருளாளன் வதரியாச்சிராமத் துள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப நித்யஸூரிகளுக்கு இனியதாக உள்ளதும், "பரமாகாசம்" என்று போற்றப்படுவதும் ஆகிய பரமபதத்தை அளிப்பதாகிய தனது காரணம் இன்றிப் பொங்கிப் பெருகும் க்ருபை காரணமாக, பெரிய திருமொழி (10-6-1) - நரநாரணனா யுலகத் தறநூல் சிங்காமை விரித்தவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பத்ரிநாத் என்ற திவ்யதேசத்தில் நரநாராயண ரூபமாகத் தானே அவதரித்து, தானே சிஷ்யனும் தானே ஆசார்யனுமாய் நின்று, ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உணர்த்தவல்ல சாஸ்த்ரம் எந்தவிதத்திலும் குறைந்து விடாமல், தனது உபதேச முறைகளால் நன்றாக விரியும்படியாக அருளிச்செய்தான்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 153)

2-7-6 மதுகுதனை யன்றி மற்றிலேனென் றெத்தாலும் கருமமின்றி

துதிசூழ்ந்த பாடல்கள் பாடியாட நின்றாழி யூழிதொறும்

எதிர்சூழல் புக்கெனைத் தோர்பிறப்பு மெனக்கே யருள்கள் செய்ய

விதிசூழ்ந்த தாலெனக் கேலம்மான் திரிவிக்கிரமனையே.

பொருள் - “மது என்னும் அசுரனை அழித்த ஸர்வேச்வரன் அல்லாமல் வேறு யாரும் எனக்குப் புகலிடம் இல்லை” என்று உறுதியாக எண்ணி, மற்ற எந்தவிதமான உபாயங்களாலும் எந்தவிதமான பயனும் இல்லை என்று அவற்றை அகற்றி, அவனுடைய புகழ் தன்னைக் கூறும் பாசுரங்களை எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் நின்று பாடி, ஆடியபடி உள்ளேன். இவ்விதம் ஒவ்வொரு கல்பங்களிலும், நான் பிறந்த அனைத்து பிறவிகளிலும் எனக்கு முன்பாக வந்து என்னைக் கைப்பற்றும் சூழ்ச்சிகள் பல செய்யும் விதமாகத் தானும் அவதரித்து, எனக்கு மட்டுமே பல செயல்களைச் செய்பவனாக உள்ள த்ரிவிக்கிரமனை, தப்ப இயலாத விதி என்பதான க்ருபை சூழ்ந்து கொண்டது.

அவதாரிகை - தன் பக்கல் நான் ப்ரவணனாகைக்கு எம்பெருமாள் வருந்திற்றெல்லாம் தன் க்ருபையாலே யென்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் நான் ஈடுபட்டு நிற்பதற்கான அனைத்து முயற்சிகளையும் அவனே செய்தான், அதன் காரணம் அவனுடைய பரமக்ருபையே ஆகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மதுசூதனையன்றி மற்றிலேன் என்று) விரோதி நிரஸந ஸ்வபாவனானவனை யொழிய வேறு சிலரைத் தஞ்சமாகவுடையேனல்லேன் என்றாயிற்று இவர் இருப்பது. ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது ஒருகால் இவ்வார்த்தை சொல்லுமது நமக்கும் உள்ளதொன்றிறே; இவர்க்கு வாசியென்? என்னில், (எத்தாலும் கருமமின்றி) அந்த உக்திக்குச் சேர்ந்த அநுஷ்டாந முண்டாயிருக்கும். ப்ராப்யா பாஸங்களிலும் ப்ராபகா பாஸங்களிலும் நெகிழ்ந்து, அவனை யொழிந்த எல்லாவற்றாலும் ஒரு ப்ரயோஜநமின்றிக்கே யிருப்பர். (துதி இத்யாதி) ஸ்தோத்ராத்தமகமான பாடல் என்னுதல், ஸ்துத்ய குணங்களை விளாக்குலை கொள்ளும்படியான பாடல்கள் என்னுதல். கல்பந்தோறும், கல்பந்தோறும் துதி சூழ்ந்த பாடல்களைக் கொண்டு பாடுவது ஆடுவதாம்படி பண்ணினான். (நின்று) “தேஹி மே” என்று ப்ரயோஜநங்களைப் பற்றி அகலுகையன்றிக்கே யிருக்கை.

விளக்கம் - (மதுசூதனையன்றி மற்றிலேன் என்று) - அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிக்கும் தன்மை கொண்டவனாகிய ஸர்வேச்வரன் அல்லாமல் வேறு யாரையும் தனக்குப் புகலிடமாகக்கக் கொள்பவர் அல்லர் என்னும்படியாக இவர் உள்ளார்; என்றாலும், இவ்விதம் சாதாரண மனிதர்களாகிய நாமும், நமக்கு ஸத்வகுணம் அதிகமாக உள்ள நேரத்தில் இவ்விதம் உரைப்போம்; அப்படி உள்ளபோது இவர் கூறுவதில் என்ன வேறுபாடு உள்ளது? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (எத்தாலும் கருமமின்றி) - அப்படிப்பட்ட சொற்களைக் கூறுவதுடன் மட்டும் அல்லாமல் இவருடைய செயல்பாடுகளும் அவற்றை ஒட்டியே இருக்கும். அனைத்துவிதமான வேறு பயன்கள், அந்தப் பயன்களை அளிக்கவல்ல மற்ற உபாயங்கள் ஆகியவற்றில் நிலைநிற்காமல், அவனைத்

தவிர்ந்த வேறு எதனாலும் எந்தப் பயனும் இல்லை என்றே இவர் உள்ளார். (துதி இத்யாதி) - அவனைத் துதிக்கும் வடிவில் உள்ள பாசுரங்கள். இப்பாடல்கள் மூலம் துதிக்கப் பெறும் அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை முழுவதுமாகத் தன்னுள்ளே கொண்ட பாசுரங்கள். ஒவ்வொரு கல்பகாலத்திலும் அவனைத் துதித்தல் என்பதான பாசுரங்களை நான் பாடி ஆடும்படிச் செய்தான். (நின்று) - யஜுர்வேதம் (1-8) - தேஹி மே ததா தே - நீ எனக்கு ஒரு பயனை அளிப்பாயாக, நான் உனக்கு வேறு ஒரு பலனை அளிக்கிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அல்லாமல், மற்ற பலன்கள் எதிலும் பற்றுதல் இன்றி அகன்று செல்லுதல்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அவன் பண்ணுகைக்கு ஹேதுவென்? என்னச் சொல்கிறார், (விதி சூழ்ந்ததால்) (எதிர்சூழல்புக்கு) ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்தவன் அவன் போம் வரம்புக்கு எதிர்வரம்பே வருமாபோலே, இவர்பிறந்த ஜந்மங்கள் தோறும் தானும் எதிரே பிறந்து வந்தானாயிற்று. இவர் கர்மமடியாகப் பிறக்க, அவன் அநுக்ரஹத்தாலே பிறந்து வந்த இத்தனை. சூழலென்று அவதாரத்தைச் சொல்லக் கடவதிறே; “எனைத்தோர் பிறப்பும் எதிர்சூழல் புக்கு எனக்கே அருள்கள் செய்ய விதிசூழ்ந்ததால்” என்கிறார். விதியென்கிறது பகவத் க்ருபையை. பகவத் க்ருபையை விதியென்பானென்? என்னில்; அவனுக்குத் தப்பவொண்ணாத தாகையாலே. நாம் நினைத்தவை தலைக்கட்டவொட்டாத கர்மம் போலே, ஈசுவரன் நினைத்த கார்யங்களும் க்ருபா பரதந்த்ரனாய்த் தலைக்கட்டமாட்டான்; “வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபலாயத்” - காகுத்ஸ்த: - தங்களிலும் க்ருபையே விஞ்சி ரக்ஷித்துக் கொண்டு போரும் குடியிலே பிறந்தவர். வதார்ஹமான காகத்துக்கு விட்ட அம்புக்குட்படக் கண்ணழிவு பண்ணுமவரிதே.

விளக்கம் - இவ்விதம் அவன் க்ருபை செய்வதற்கான காரணம் என்ன என்று அருளிச்செய்கிறார். (விதி சூழ்ந்ததால்) - ஒருவனைப் பிடிக்க எண்ணுபவன் அவன் நடந்து செல்லும் ஒற்றையடிப் பாதையில் எதிர்பக்கமாக வந்து பிடிப்பது போன்று இவர் பிறக்கும் ஒவ்வொரு பிறவியிலும் தானும் வந்து பிறந்தபடி உள்ளான் என்கிறார். ஆனால் இவருடைய பிறப்பு என்பது கர்மம் காரணமாக ஆகும், அவனுடைய பிறப்பு என்பது இவருக்கு அநுக்ரஹம் செய்யவேண்டும் என்னும் காரணமாக ஆகும். சூழல் என்னும் பதம் அவதாரத்தைக் குறிப்பதாகும். அதாவது,

“எனைத்தோர் பிறப்பும் எதிர்கூழல் புக்கு எனக்கே அருள்கள் செய்ய விதிசூழ்ந்ததால்” என்கிறார். இங்கு “விதி” என்னும் பதம் பகவத் க்ருபையைக் குறிப்பதாகும். பகவத் க்ருபையை “விதி” என்று ஏன் கூறினார்? காரணம், விதியிலிருந்து தப்ப இயலாதது போன்று அவனிடமிருந்து தப்ப இயலாது என்பதால் ஆகும். நாம் செய்ய எண்ணும் செயல்களை நிறைவேற்ற இயலாதபடி உள்ள கர்மங்கள் போன்று, ஈச்வரன் செய்ய எண்ணும் செயல்கள் அனைத்தும் அவனுடைய க்ருபைக்கு வசப்பட்டு நிற்கின்றன. இதற்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-34) - வதார்ஹமபி காசுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபலாயத் - தங்களைக் காட்டிலும் தங்களுடைய க்ருபையையே காப்பாற்றியபடி உள்ள குலத்தில் பிறந்தவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன். சீதையிடம் தகாதவிதம் நடந்ததால் கொல்லத்தக்கவனாக உள்ளபோதிலும், அந்த காகம் தன்னிடம் சரணம் புகுந்த காரணத்தால், தான் எய்த அம்பைத் தாமதம் செய்து, அதன் கண்ணை அழித்தவன்.

வ்யாக்யானம் - (எனக்கேல் இத்யாதி) ஸர்வேச்வரனாயிருந்து வைத்து, ஸ்ரீவாமநனாய் வந்து அவதரித்து, மூன்றடியாலே த்ரைலோக்யத்தையும் திருவடிகளின் கீழே இட்டுக் கொண்டு எல்லாரோடும் பொருந்தின ஸௌலப்பயந்தான் பரத்வமென்னும்படி, என்னை விஷயீகரிக்மைக்கு ஒரு விதி சூழ்ந்தது. அம்மான் திரிவிக்கிரமனை என்னே அருள்கள் செய்ய - எனக்கென்னவே ஒரு விதி சூழ்ந்தது.

விளக்கம் - (எனக்கேல் இத்யாதி) - ஸர்வேச்வரனாக உள்ளபோதிலும், வாமனனாக அவதரித்து, மூன்று அடிகள் மூலம் மூன்று லோகங்களையும் தனது திருவடிகளின் கீழ் அடக்கி, அனைவருடனும் கலந்த எளிமை என்பது பரதத்வம் என்று கூறலாம்படி, என்னை வசப்படுத்துவதற்காக ஒரு விதி ஏற்பட்டது. எனது ஸ்வாமியான த்ரிவிக்கிரமனை எனக்கு மட்டுமே தன்னுடைய கடாசுஷம் தொடக்கமாகப் பரமபக்தி உள்ளிட்ட பலவிதமான உபாகாரங்களைச் செய்யும்படியாக எனக்கு க்ருபை சூழ்ந்தது.

2-7-7 திரிவிக்கிரமன் செந்தாமரைக்கணைம்மான் என் செங்கனிவாய்
உருவில் பொலிந்த வெள்ளிப் பளிங்கு நிறத்தன னென்றென்றுள்ளி
பரவிப் பணிந்த பல்லாழி யூழி நின் பாதபங்கயமே
மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய் வல்லை காணென் வாமநனே

பொருள் - “மூன்று அடிகள் கொண்டு உலகங்கள் அனைத்தும் மற்ற யாருக்கும் வசப்படாத விதம் தனக்கேயாகக் கொண்டவன், சிவந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டு என்னை அடிமை ஆக்கிக்கொண்டவன், சிவந்த கனி போன்றுள்ள திருவாயில் அழகான பளிங்கு போன்ற வெண்மையான முத்துப் போன்ற பற்களை நான் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தவன்” - இப்படியாகப் பலவிதமானவற்றையும் தனித்தனியாக எனது நெஞ்சம் கொண்டு அனுபவித்து, அந்த அனுபவம் மனதோடு மட்டும் நிற்காமல் வெளியிலும் பரவி, அதன் காரணமாக ப்ரீதி நிறைந்தவனாக திருவடிகளில் விழுந்து, காலதத்வம் உள்ளவரை உனது தாமரை போன்ற இனிமையான திருவடிகளில் மற்ற எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் பொருந்தி, உனக்கு மட்டுமே அடிமைத்தனம் செய்யும் மனதை நீ எனக்கு தந்தாய். எனது வாமனா! நீ எத்தனை சாமர்த்யம் உள்ளவன்!

அவதாரிகை - உன்னுடைய குணாநுஸந்தாந பூர்வகமாக ஸ்துதி ப்ரணாமங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு உன்னை அநுபவிக்கும் இதுவே ப்ரயோஜநமாயிருக்கும் மநஸ்ஸை எனக்குத் தந்தாய் என்கிறார்.

விளக்கம் - உன்னுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தல் என்பது தொடக்கமாக, உன்னைத் துதித்து வணங்கி நின்று, உன்னை அநுபவித்தபடி உள்ளதே தனது பயன் என்று எண்ணும் மனதை நீ எனக்கு அளித்தாய் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (திரிவிக்கிரமன்) மூன்றடியாலே ஸகலலோகங்களையும் தன் காற்கீழே இட்டுக் கொண்டவன். (செந்தாமரைக்கண் எம்மான்) நோக்காலே என்னைத் தன் காற்கீழே இட்டுக் கொண்டவன். (என் செங்கனிவாய் இத்யாதி) இவர் “ஜிதம்” என்ற பின்பு, அவன் ஸ்மிதம் பண்ணினபடி. என்னை

அந்நயார்ஹனாக்குகையாலே சிவந்து கனிந்த திருவதரத்தின் உருவிலே - அழகிலே - நிறத்திலே, பொலிந்த - பரபாகத்தாலே ஸம்ருத்தமாய், பரிசுத்தமான ஸ்படிகம் போலேயிருக்கிற திருமுத்து நிரையினுடைய நிறத்தையுடையவன். (என்றென்று உள்ளி) இதர விஷயங்களினுடைய ஸ்மிதத்தி லுண்டான ஸ்ம்ருதி, அகவாய் கண்டவாறே விட்டல்லது நிற்கவொண்ணாததா யிருக்குமிறே; இது மாறாதே அநுஸந்திக்கலாமிறே. (பரவிப் பணிந்து) அக்ரமமாகக் கூப்பிட்டு, நிர்மமனாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்து.

விளக்கம் - (திரிவிக்ரமன்) - மூன்றடி கொண்டு அனைத்து லோகங்களையும் தனது திருவடிகளின் கீழ் அடக்கியவன். (செந்தாமரைக்கண் எம்மான்) - தன்னுடைய க்ருபை நிறைந்த பார்வை மூலம் என்னைத் தனது திருவடிகளின் கீழே அடக்கிக் கொண்டவன். (என் செங்கனிவாய் இத்யாதி) - இவர் "ஜிதம் - தோற்று" என்றவுடன் அவன் புன்முறுவல் செய்தான். மற்ற யாருக்கும் அல்லாமல் தனக்கு மட்டுமே என்னை அடிமையாக்கிய காரணத்தால் சிவந்த கனிந்துள்ள உதடுகளின் அழகில் வெளிப்பட்டு, மிகவும் தூய்மையான ஸ்படிகம் போன்றுள்ள பற்களுடைய அழகைக் காண்பித்து நிற்பவன். (என்றென்று உள்ளி) - மற்ற விஷயங்கள் சிரித்து நம்மை மயக்கி அதன் காரணமாக அவற்றினைக் குறித்த நினைவு எப்போதும் இருக்கும்; அவற்றின் உண்மைத் தன்மையை உணர்ந்தால் அல்லாமல் அவற்றை விட இயலாது. ஆனால் இவனது இந்தப் புன்முறுவல் மாறாமல் உள்ளது அல்லவோ? ஆகவே எப்போதும் விட இயலாது. (பரவிப் பணிந்து) - என்னை அழைத்து, அதன் காரணமாக "நான், என்னுடையது" என்னும்படியுள்ள எந்தவிதமான பற்றுகளும் இன்றி திருவடிகளில் விழுந்து.

வ்யாக்யானம் - இப்பேறுதான் ஒருநாள் உண்டாய் மற்றைநாள் மறுக்கையன்றிக்கே, (பல்லாழியூழி) கல்பந்தோறும், கல்பந்தோறும் பரமபோக்யமான உன் திருவடிகளையே அந்நயப்ரயோஜனனாய்க் கொண்டு தொழும் மநஸ்ஸைத் தந்தாய். விஷயாந்தரங்கள் அஸ்திரமாகையாலும், அபோக்யமாகையாலும் ஒன்றையே பற்றி நிற்க விஷயமில்லை யாகையாலே, மநஸ்ஸு "சஞ்சலம் ஹி மந:" என்று சஞ்சலமாயிறே யிருப்பது; அப்படியன்றியே, நித்யமுமாய், நிரதிசய போக்யமுமா யிருக்கையாலே, மருவித் தொழும் மநஸ்ஸைத்

தந்தாய் என்றுமாம். பழைய நெஞ்சைத் திருத்தினவளவன்றிக்கே, கருவுகலத்திலே ஒரு நெஞ்சைத் தந்தாய்; “திவ்யம் ததாமி” போலே. “பழைய நெஞ்சு இது” என்று ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணவொண்ணாதபடி இராநின்றது. (என் வாமனனே வல்லை காண்) கொள்கைக்கும், கொடுக்கைக்கும் உனக்கு ஒன்றேயோ பரிகரம்? வாமந வேஷத்தைக் காட்டி என்னெஞ்சைத் திருத்தித் தந்தாய்; அவ்வழகாலே, மஹாபலி, “என்னது” என்றிருந்த பூமியை அபகரித்தாய்; வல்லைகாண் என்று - உகக்கிறார்.

விளக்கம் - இத்தகைய பெறும் பேறு என்பது ஒரு நாள் மட்டும் கிடைத்து, அடுத்து நாள் கிட்டாமல் உள்ளது என்று கூற இயலாமல், (பல்லாழியூழி) - ஒவ்வொரு கல்பத்திலும், மிகவும் இனிமையான உனது திருவடிகளை மட்டுமே, வேறு எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் தொழுதபடி உள்ள மனதை அளித்தாய். இவனைத் தவிர உள்ள மற்ற உலக விஷயங்கள் உறுதியற்றவை என்பதாலும், எப்போதும் இன்பம் அளித்தபடி இருப்பதில்லை என்பதாலும், ஏதேனும் ஒரு உலக விஷயத்தைப் பிடித்தபடி நிற்க இயலாமல் மனமானது, கீதை (6-34) - சஞ்சலம் ஹி மந: - மனம் எங்கும் திரிந்தபடி இருப்பதாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப அலைந்தபடி உள்ளதாகும். ஆனால் மற்ற விஷயங்களில் அலைந்த மனதைத் திருத்த, நித்யமாகவும் எல்லையற்ற இன்பமாகவும் உள்ள திருவடிகள் என்பதால், அதனையே எப்போதும் உறுதியாகத் தொழும்படி உள்ள மனமாகத் தந்தாய். அல்லது பழைய நெஞ்சத்தை திருத்தியதுடன் நிற்காமல் ஒரு புதியதை அளித்தாய். இங்கு “தொழும் மனமே தந்தாய்” என்பதற்கு இரண்டு பொருள் உரைக்கிறார். முன்பு இருந்த நெஞ்சத்தை மற்ற எந்தவிதமான பலன்களையும் எதிர்பாராமல், உன்னை மட்டுமே தொழும்படியாகத் திருத்திக் கொடுத்தாய் என்பது முதல் பொருள் ஆகும். அல்லது முன்பு உண்டான நெஞ்சம் அல்லாமல், நல்ல விஷயங்களை இட்டு வைக்கும் ஸ்ரீபண்டாரம் என்ற அறையில் உள்ள பல நெஞ்சங்களிலிருந்து ஒரு நெஞ்சத்தை எடுத்து எனக்குப் புதிதாக அளித்தாய் என்பது இரண்டாவது பொருள். இவ்விதம் புதிதாக ஒன்றை அளித்தான் என்பதற்கு ப்ரமாணம் உண்டோ என்றால், விடை அளிக்கிறார். கீதை (11-8) - திவ்யம் ததாமி தே - உனக்குத் தெய்வீகமான பார்வையை அளிக்கிறேன் - என்பது போன்றாகும். “இது பழைய திருந்திய நெஞ்சம்” என்று எந்தவிதத்தில் முயன்றாலும் அறிய இயலாதபடி உள்ள நெஞ்சம். (என் வாமனனே வல்லை காண்) - கொள்வது,

கொடுப்பது போன்ற செயல்களில் ஒன்றை மட்டுமோ நீ செய்தாய்? அல்லவே!
வாமனனாக நின்று எனது நெஞ்சத்தைத் திருத்திக் கொடுத்தாய்; அந்த அழகு
மூலம் மஹாபலி “என்னுடையது” என்று ஆக்கிரமித்திருந்த பூமியை எடுத்துக்
கொண்டய். ஆக எத்தனை சாமர்த்யம் உள்ளவன் - என்று கூறி மகிழ்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 14)

9. இறைவனைக் காணும் இதயத்து இருள்கெட ஞானம் என்னும்
நிறைவிளக்கு ஏற்றிய பூதத்திருவடித்தாள்கள் நெஞ்சத்து
உறைய வைத்தாரும் இராமானுசன் புகழ் ஓதும் நல்லோர்
மறையினைக் காத்து இந்த மண்ணகத்தே மன்ன வைப்பவரே.

விளக்கவுரை - அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ளவனை நாம் அறிந்து, உணர்ந்து கொள்வதற்கு ஏதுவான கருவி நமது இதயமே ஆகும். இத்தகைய இதயத்தில் பூர்வகர்ம பலன்கள் காரணமாக, அஜ்ஞானம் என்ற இருள் சூழ்ந்து கிடக்கிறது. அத்தகைய இருள் நீங்கும் விதமாக, பரம்பொருள் பற்றிய ஞானம் என்ற பரிபூர்ணமான விளக்கை ஏற்றியவர் பூதத்தாழ்வார் ஆவார். இந்த விளக்கு எப்படி உள்ளது என்றால் - அன்பே தகளி, ஆர்வமே நெய், சிந்தனையே திரி என்று கொண்டு ஞானமயமாக உள்ளது. அதாவது - ஆழ்வாரின் பக்தி என்பதே விளக்கானது; ஆழ்வாரின் ஆர்வமே நெய்யானது; பகவத் அனுபவத்தில் எப்போதும் ஊறிக் கிடக்கும் ஆழ்வாரின் மனமே திரியானது; பரிபூர்ணமான ஞானம் என்பதே தீபமானது; இப்படியான ஒரு விளக்கை நாராயணனுக்கு ஏற்றினார். இத்தகைய பூதத்தாழ்வாரின் உயர்ந்த திருவடிகளைத் தனது நெஞ்சத்தில் எப்போதும் வாசம் செய்யும்படியாக வைத்து அனுபவிப்பவர் உடையவர் ஆவார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரின் உயர்ந்த கல்யாணகுணங்கள் குறித்து முன்பே பல பெரியோர்கள் உரைத்தனர் - கலியும் கெடும் கண்டு கொண்மின் என்று இவரது பிறப்பை முன்பே உணர்த்தினார் நம்மாழ்வார்; இத்தகைய இவரது விக்ரஹம் இவ்விதம் இருக்கும் என்று காலம்

முழுவதும் சிந்தித்தவர் நாதமுனிகள்; “ஆ முதல்வன்” என்று வியப்புற்றவர் ஆளவந்தார். மற்ற மதத்தினர் மூலம் வேதங்கள் அழியாமல் காத்து நிற்பவர்கள் இப்படிப்பட்ட உயர்ந்தவர்களே ஆவார்கள்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே, பொய்கையாழ்வாருடைய ஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வோந்தரான எம்பெருமானார் தமக்கு ஸ்வாமியென்றருளிச்செய்து, இப்பாட்டிலே - ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனைக் காண்கைக்கு ஸர்வர்க்கும் உபகரணமா யிருந்துள்ள ஹ்ர்தயம் அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தாலே மோஹித்துப் போகையாலே அதை நசிப்பிப்பதாக பரஜ்ஞாநமாகிற பரிபூர்ண தீபத்தை ஏற்றியருளின பூதத்தாழ்வாருடைய திருவடிகளை மநஸ்ஸிலே வைத்துகொண்டு அநுபவிக்கிற எம்பெருமானாருடைய கல்யாண குணங்களை யநுஸந்தித்து, ஸத்துக்களானவர்கள் இந்த லோகத்திலே ஸகல வேதங்களையும் பாஹ்யகுத்ர்ஷ்டிகளால் அழிக்கவொண்ணாதபடி ரக்ஷித்து ஸுப்ரதிஷ்டிதமாக வைக்கவல்லவர்க ளென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் பொய்கையாழ்வாருடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக அனைத்துவிதத்திலும் பூர்ணராக உள்ள எம்பெருமானார், திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தனக்கு ஸ்வாமி என்றார். இந்தப் பாசுரத்தில் - அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் காண்பதற்கு அனைத்து உயிர்களுக்கும் கருவியாக உள்ள இதயமானது, அறியாமை என்பதான இருளில் முழ்கி மயக்கம் அடைந்து கிடப்பதால், அந்த அறியாமை என்ற இருளை அழிக்கும்விதமாக ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த ஞானம் என்ற பரிபூர்ணமான தீபத்தைப் பூதத்தாழ்வார் தனது பாசுரங்கள் மூலமாக ஏற்றி அருளினார்; அத்தகைய பூதத்தாழ்வாருடைய திருவடிகளைத் தனது மனதில் எப்போதும் வைத்தபடி அநுபவிக்கும் எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி ஸாதுக்களாக உள்ளவர்கள், இந்த உலகத்தில் உள்ள “வேதங்களுக்குப் புறம்பாகப் பேசுபவர்கள்”, எப்போதும் வேதங்களை அழித்துவிடாதபடி காப்பாற்றி நிலையாக நிற்க வைக்க வல்லவர்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இறைவனை) ஸர்வலோகத்துக்கும் ஸ்வாமியானவனை. (காணும்) தர்சனம் பண்ணுகைக்கு உபகரணமான. (இதயத்து) ஹர்தயத்தைப் பற்றிக் கிடக்கிற. (இருள்கெட) “ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ” என்றும், “ஈச்வர: ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசேர்ஜுந திஷ்டதி” என்றும், “குஹாம் ப்ரவிஷ்டௌ ஆத்மாநௌஹி தத் தர்சநாத்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேச்வரனுக்கு இருப்பிடமான ஹர்தயஸ்த்தாநமிநே அவனை யறியக் கடவதான ஜ்ஞாநத்துக்கு ப்ரஸரண த்வாரம். “ஹ்ருதா மனீஷா மனஸாபி க்ல்ருப்தோ” என்றும், “ஸ யேநம் விதுரம்ருதா ஸைபவந்தி” என்றுஞ் சொல்லப்படுகிற ஜ்ஞாநத்துக்கு வாரகமாய் இவர்களுடைய பூர்வகர்ம வாஸநையாலே வந்திருப்பதொரு அஜ்ஞாநமுண்டு; “அஜ்ஞாநேநாவ்ருதம் ஜ்ஞாநம் தேந முஹ்யந்தி ஜந்தவ:” என்னக் கடவதிறே, அதுகெட. “சித்வைநம் ஸம்ஷயம் க்ருஷ்ண ஹ்ருத்த்ஸம் ஜ்ஞாநாக்னிநாத்மந:”, “அஹமஜ்ஞாநஜம் தம:”, “நாசயாம்யாத்ம பாவஸ்தே” என்கிறபடியே யாதாத்மய ஜ்ஞாநபாத்யமான அஜ்ஞாநாந்தகாரமானது வாஸநையோடே நசிக்கும்படியாக.

விளக்கம் - அனைத்து உலகங்களுக்கும் எஜமானனாக உள்ளவனை. (காணும்) - தரிசிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள கருவியான. (இதயத்து) - இதயத்தினை சூழ்ந்துள்ளதான. (இருள்கெட) - கீதை (15-15) - ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ - அனைத்து பிராணிகளுடைய இதயத்தில் நான் உள்ளேன் - என்றும், கீதை (18-61) - ஈச்வர: ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசேர்ஜுந திஷ்டதி - அர்ஜுநா! அனைத்து பிராணிகளுடைய இதயத்திலும் ஈச்வரன் இருந்து கொண்டு - என்றும், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-2-11) - குஹாம் ப்ரவிஷ்டௌ ஆத்மாநௌஹி தத் தர்சநாத் - இதயம் என்னும் குகையில் உள்ளவர்கள் ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஆவர், அதுவே காணப்படுவதால் ஆகும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளது இதயம் அல்லவோ? அதுவே அவனைக் குறித்து அறிவதான ஞானம் உண்டாவதற்குரிய வழியாகும். ஆனால், கட உபநிஷத் (6-9) - ஹ்ருதா மனீஷா மனஸாபி க்ல்ருப்தோ - இதயக் குகையிலுள்ள ஜீவாத்மாவால், விழிப்புற்ற புத்தியில், மனதின் தொடர்ந்த முயற்சியால் ஈச்வரன் அங்கு உணரப்படுகிறான் - என்றும், ஸ யேநம் விதுரம்ருதா ஸைபவந்தி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அத்தகைய ஞானத்திற்கு இடையூறாக நம்முடைய பூர்வகர்ம

வாசனை காரணமாக ஏற்படும் அறியாமை உள்ளது. கீதையில் (5-15) - அஜ்ஞானேநாவ்ருதம் ஜ்ஞாநம் தேந முஹ்யந்தி ஜந்தவ: - அஜ்ஞானத்தால் ஞானம் மூடப்பட்டுள்ளது, ஆகவே அனைத்து மனிதர்களும் மோகம் அடைகிறார்கள் - என்று கூறுவது காண்க; அத்தகைய அறியாமை என்பது அழியும் பொருட்டு, சித்வைநம் ஸம்ஷயம் க்ருஷ்ண ஹ்ருத்த்ஸம் ஜ்ஞாநாக்னிநாத்மந: - என்றும், கீதை (10-11) - அஹமஜ்ஞாநஜம் தம: - அறியாமையால் உண்டான இருளை - என்றும், கீதை (10-11) - நாசயாம்யாத்ம பாவஸ்தே - ஞானம் என்னும் விளக்கு கொண்டு நான் அழிக்கிறேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, உண்மையான ஞானம் ஏற்படுவதற்கு முதல் வழியான “அறியாமை என்ற இருள் அழிதல்” என்பதான அறியாமை என்பது அதன் வாசனையுடன் நீங்கும்படியாக.

வ்யாக்யானம் - (ஞாநமென்னும் நிறைவிளக்கு) “யதா ந க்ரியதே ஜோத்ஸ்நாமல ப்ரசக்ஷாளநாந்மணே: தோஷ ப்ரஹாணாத் ந ஜ்ஞாநம் ஆத்மந: க்ரியதே ததா யதோ தபாநகரணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரம்” என்றாப்போலே ஜ்ஞாநத்துக்கு வாரகமான அஜ்ஞாநம் உடனே ப்ரகாசிக்குமிறே. இப்படிப்பட்ட பரஜ்ஞாநமாகிற பரிபூர்ண தீபத்தை. “ஜ்ஞாநேந து ததஜ்ஞாநம் யேஷாம் நாசிதமாத்மந: தேஷாமாதித்ய வஜ்ஜ்ஞாநம் ப்ரகாசயதி தத் பரம்” என்றானிறே கீதோபநிஷதாசார்யனும். (ஏற்றிய) “அன்பே தகனியா வார்வமே நெய்யாக, இன்புருகு சிந்தை யிடுதிரியா, நன்புருகி, ஞாநச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு” என்று தம்முடைய பக்தியைத் தகனியாகப் பண்ணி, அபிநிவேசாதிசயத்தை நெய்யாக்கி, பகவதநுபவாநந்தத்தாலே உருகிக் கிடக்கிற மநஸ்ஸைத் திரியாக்கி, நாரணற்கு பரஜ்ஞாநமாகிற பரிபூர்ண தீபத்தை ஏற்றினேன் நான் என்று தொடங்கி தாமிட்டருளின திவ்யப்ரபந்தமாகிற பரிபூர்ண தீபத்தை ஏற்றி ஸர்வர்க்கு முபகாரமாம்படி ப்ரகாசிப்பித்த. (பூதத்திருவடி தாள்கள்) பூதத்தாழ்வாரென்கிற ஸ்வாமிகளுடைய திருவடிகள். “அந்தமிழால் நற்கலைகளாய்த் துரைத்த வாழ்வார்கள் இந்த வுலகி லிருள் நீங்க வந்துதித்த” என்றும் ஜீயரருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (ஞாநமென்னும் நிறைவிளக்கு) - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (104-55, 56) - யதா ந க்ரியதே ஜோத்ஸ்நாமல ப்ரசுஷாளநாந்மணே: தோஷ ப்ரஹாணாத் ந ஜ்ஞாநம் ஆத்மந: க்ரியதே ததா யதோ தபாநகரணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரம் - வைரம் முதலான கற்களில் உள்ள அழுக்கை எடுத்த பின்னர் அவற்றில் உண்டாகும் பிரகாசத்தை எவ்விதம் யாரும் உண்டாக்குவதில்லையோ, அதே போன்று அறியாமை நீங்கிய பின்னர் ஞானம் தானாகவே வெளிப்படுகிறது; கிணறு வெட்டும்போது அங்குள்ள மண்ணை மட்டுமே எடுக்கிறார்கள் அல்லாமல் நீரை உண்டாக்குவதில்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஞானத்துக்குத் தடையாக உள்ள அறியாமை நீங்கினால் ஞானம் உடனடியாக ப்ரகாசித்து வெளிப்படும் அல்லவோ? அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ஞானம் என்ற வினக்கை. ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில் (5-16) - ஜ்ஞாநேந து ததஜ்ஞாநம் யேஷாம் நாசிதமாத்மந: தேஷாமாதித்ய வஜ்ஜ்ஞாநம் ப்ரகாசயதி தத் பரம் - யாருடைய அஜ்ஞானம் பரமாத்மா குறித்த ஞானத்தால் அழிக்கப்படுகிறதோ, அவர்களுடைய அந்த ஞானம் சூரியன் போன்று பரமாத்மாவை அவர்களுக்கு உணர்த்துகிறது - என்று கீதாசார்யனாகிய க்ருஷ்ணன் அருளிச்செய்தமை காண்க. (ஏற்றிய) - அன்பே தகரியா வார்வமே நெய்யாக, இன்புருகு சிந்தை யிடுதிரியா, நன்புருகி, ஞாநச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு - என்று தன்னுடைய பக்தியை அகல்விளக்காக்கி, தனது எல்லையற்ற ஆர்வத்தை நெய்யாக்கி, பகவத் அனுபவத்தில் எப்போதும் உருகியபடி நிற்கும் தனது மனதைத் திரியாக்கி, நாராயணனுக்காக உயர்ந்த ஞானம் என்னும் தீபத்தை நான் ஏற்றினேன் - என்று தொடங்கி, பூதத்தாழ்வாராகிய தான் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தம் என்னும் பரிபூர்ணமான தீபத்தை ஏற்றி, அனைவருக்கும் உபகாரமாகும்படிச் செய்த. (பூதத்திருவடி தாள்கள்) - பூதத்தாழ்வார் என்னும் ஸ்வாமியின் திருவடிகள். உபதேச இரத்தினமாலையில் (5) - அந்தமிழால் நற்கலைகளாய்த் துரைத்த வாழ்வார்கள் இந்த வுலகி லிருள் நீங்க வந்துதித்த - என்று ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (நெஞ்சத்துறைய வைத்தாளும்) தம்முடைய மநஸ்ஸிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணும்படியாக வைத்து ஸர்வகாலமும் அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற. ஆளுகை - யதேஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி விநியோகங் கொள்ளுகை. (இராமாநுசன்) எம்பெருமானாருடைய. (புகழோதும்)

கல்யாணகுணங்களை ஸ்தோச்சாரணம் பண்ணும். (நல்லோர்) “கலியங்கெடுங் கண்டு கொண்மின்” என்றருளிச்செய்த நம்மாழ்வார். அவ்வாழ்வாருடைய ப்ரஸாதத்தாலே லபித்த பவிஷ்யதாசார்ய விக்ரஹத்தைத் தம்முடைய காலமெல்லா மாராய்ந்து கொண்டு போந்த ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள். இவரவதரித்த பின்பு இவருடைய கல்யாணகுணங்களைக் கேட்டருளி வித்தராய்த் திருப்புற்றுக்குக் கிழக்காகக் கரியமாணிக்கப்பெருமாள் திருமுன்பே அவரைக் கடாஷித்து, “ஆ முதல்வன்” என்று ப்ரார்த்தித்தருளின ஆளவந்தார் போல்வாரான ஸத்துக்கள்.

விளக்கம் - (நெஞ்சத்துறைய வைத்தாரும்) - அந்தத் திருவடிகளைத் தனது மனதில் எப்போதும் வசிக்கும்படியாகச் செய்து, அனைத்து காலங்களிலும் அதனை அனுபவித்தபடி உள்ள. ஆளுகை என்றால் எந்தக் காலத்திலும், எதற்காகவும் பயன்படுத்திக் கொள்ளும்படியாக அளித்தல். (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானாருடைய. (புகழோதும்) - திருக்கல்யாணகுணங்களை எப்போதும் உச்சரித்தபடி உள்ளவர்களாகிய. (நல்லோர்) - திருவாய்மொழி (5-2-1) - கலியும் கெடும் கண்டு கொண்மின் - என்று அருளிச்செய்த நம்மாழ்வார்; அந்த நம்மாழ்வாருடைய க்ருபை காரணமாக எதிர்காலத்தில் தோன்ற உள்ள ஆசார்யனுடைய விக்ரஹத்தைப் பெற்று, அதனைத் தனது வாழ்நாள் முழுவதும் கொண்டாடியபடி இருந்த நாதமுனிகள்; இராமாநுசர் அவதரித்த பின்னர், அவருடைய உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்களைக் குறித்துக் கேட்டறிந்து, மிகவும் மகிழ்ந்து, காஞ்சீபுரத்தில் வரதராஜப்பெருமாள் கோயிலில் அந்த ஸர்வேச்வரன் முன்னிலையில், திருவாய்மொழி (7-9-3) - ஆமுதல்வன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உரைத்த ஆளவந்தார் போன்ற ஸாதுக்கள்.

வ்யாக்யானம் - (மறையினைக் காத்து) “பிபேதி அல்ப ச்ருதாத் வேத: மாம் அயம் ப்ரதரிஷ்யதி” என்றும், “அர்தந்தந்தமநந்த ரூபமபிதஸ்ஸம்ஸ்வர்ஷ்ய முக்தைர் ஹ்ருதா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அல்பச்ருதரான பாஹ்யகுத்ர்ஷ்டிகளாலே கலங்காதபடி வேதத்தையெல்லாம் ரஷித்து. அவர்கள்தா னாரென்னில், “யதுக்தயஸ் த்ரயி கண்டே யாந்தி மங்கள ஸுத்ரதாம்:” என்னும்படியாக ச்ருதியை ஸாதநமாக்கின ஆழ்வான் தொடக்கமானாரும், (மறையினை) என்று பொதுவாகச் சொல்லுகையாலே த்ரமிட வேதத்துக்குப் பிற்காலத்திலே அல்பச்ருதரான

குதர்ஷ்டிகளால் அழிவு வாராதபடி அதை வ்யாக்யாநம் பண்ணியருளின பிள்ளான் தொடக்கமானாரு மென்றபடி. அவர்கள் செய்தது அவ்வளவேயன்றுகாணும். (இந்த மண்ணகத்தே மன்ன வைப்பவரே) விரோதி பூயிஷ்ட்டமான இந்த மஹாபர்திவியிலே அவ்விரண்டையும் ஸுப்ரதிஷ்டிதமாம்படி ப்ரவர்த்திப்பித்துக் கொண்டு போந்தார்களென்கிறார்.

விளக்கம் - (மறையினைக் காத்து) - பிபேதி அல்ப ச்ருதாத் வேத: மாம் அயம் ப்ரதரிஷ்யதி - அற்பமான அறிவுள்ளவன் வேதமாகிய என்னுடைய பொருளைத் தகாத விதத்தில் உரைப்பான் என்று வேதம் அஞ்சுகிறது - என்றும், அர்தந்தந்தமநந்த ரூபமபிதஸ்ஸம்ஸ்வர்ஷ்ய முக்தைர் ஹ்ருதா - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வேதங்களுக்கு விரோதமாகப் பொருள் கூறுதல் என்ற அல்பமான மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடும் மதத்தினரால் அழியாதபடி வேதங்கள் அனைத்தையும் காப்பாற்றி. அப்படிப்பட்டவர்கள் யார் என்றால், கூரத்தாழ்வான் தனியனில் - யதுக்தயஸ் த்ரயி கண்டே யாந்தி மங்கள ஸூத்ரதாம்: - யாருடைய க்ரந்தங்கள் வேதம் என்னும் பெண்ணுக்குத் தாலி போன்று அமைந்து, அந்தப் பெண்ணின் கணவன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்று உணர்த்துகிறதோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ச்ருதியை உபாயமாக்கிய கூரத்தாழ்வான் தொடக்கமானவர்களை. (மறையினை) - இங்கு "மறை" என்று பொதுவாக உரைக்கப்பட்டதால், அந்த ஸாதுக்கள் யார் என்றால், தமிழ்வேதமாகிய ப்ரபந்தங்களுக்கு பின் வரவுள்ள காலத்தில், தாழ்ந்த மதத்தினர்களால் ஆபத்து ஏற்படாதபடி, அவற்றுக்கு வ்யாக்யானம் செய்து காப்பாற்றிய திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் தொடக்கமாக உள்ள வ்யாக்யானம் செய்த அனைவரும் ஆவர். அவர்கள் செய்தது அது மட்டும் அல்ல. (இந்த மண்ணகத்தே மன்ன வைப்பவரே) - வேதங்களுக்கு விரோதமாக உள்ள பலரும் நிறைந்துள்ள இந்தப் பெரிய உலகத்தில், நான்கு வேதங்களையும் மற்றும் தமிழ்வேதங்களையும் எப்போதும் நிலையாக இருக்கும்படி, இவற்றை எப்போதும் அனைவருக்கும் உணர்த்தியபடி இருப்பார்கள்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்